

[Valbak.]

løse ligestillingsproblemet ud fra det synspunkt, at det bør løses. Blot afveg forslaget en hel del fra ministerens, men det kan da kun være en inspirerende udfordring i det mindste at få et alternativ at se på. Forfatteren er for resten en ministeren politisk nærstående professor i socialpolitik, Jørgen Dich, Århus.

Til slut dette: her i tinget skal vi i dette forår efter planerne færdiggøre sociale lovforslag til meget store samlede beløb. Det drejer sig om indkomstoverførsler i størrelsesordenen 1 $\frac{3}{4}$ milliard kr., dagpenge 1,1 milliard kr. og de sociale pensioner 650 mill. kr. eller deromkring. Nyordninger til dette beløb skal sættes i kraft inden et år fra nu. Hertil kommer så inden for samme periode, sådan cirka da, næste forårs velstandsregulering af pensionerne, og efter regeringens i hvert fald øjeblikkelige recept bliver det ikke under en halv milliard kr. oven på de 1 $\frac{3}{4}$. Er det virkelig urimeligt at stille sig selv spørgsmålet: magter vi en mundfuld så stor på én gang? Det er besluttet, at socialudvalget skal være sammen hele dagen i morgen. Kunne det ikke være rimeligt at tage en drøftelse op om takten i de forhavender, vi står med, forhavender, der betyder udgiftsforøgelse inden for et meget kort spand af tid på op imod 2 $\frac{1}{2}$ milliard kr. på de to sammenhængende områder alene, som hedder sociale pensioner og dagpenge? Mon vi ikke alt taget i betragtning tjener sagen bedst ved at stille de forskellige udgiftkrævende elementer på begge områder op i rækkefølge og så tage en seriøs drøftelse op om en eventuel prioritering og om gennemførelsestakten med hensyntagen til økonomi og med hensyntagen til parathed til at kunne magte tingene i det givne øjeblik? Heller ikke på det sociale område klarer vi os med kun at ville. Også socialfolk tvinges til at ville vælge. Er vi ikke villige til at gå ind i dette ubehagelige arbejde, sker der bare det en skønne dag, at andre gør det, økonomerne f. eks., eller konsekvensernes hårde kendsgerninger.

Til sidst vil jeg gerne endnu en gang understrege for nu at vende tilbage til emnet for i dag: for vort vedkommende prioriteres væsentlige dele af dagpengereformforslaget i top.

Kurt Brauer: Den 4. juni 1971 sluttede tingets højtærede formand dagen med at ønske medlemmerne en god sommer. Det blev en god sommer, og det sidste forslag, der var til behandling hin sommerdag, havde godt af at vente, til vi havde fået en ny regering, der trods det, at den ikke kan forstå, at også vores socialpolitiske finansiering vil blive harmoniseret i Fællesskaberne, er bedre end den, vi havde. Samme dag havde jeg udtalt ifølge Folketingets Forhandlinger sp. 7753:

„Ministeren kommer med et lovforslag, som indeholder en opkrævningsform, vi ikke kan godkende, en udbetalingsform, vi ikke kan godkende, som har en varighedsbegrænsning, en karenstid og et 90 pct. loft.“

Så står der i grunden blot tilbage for mig, efter at så mange og især vel hr. Finn Christensen så udmærket har skildret lovforslagernes indhold og deres detaljer, at se på, hvordan de ting, jeg dengang nævnte, er blevet behandlet.

Det er sådan set gået meget godt med dem. Varighedsbegrænsningen er væk, og karenstiden er væk, og der er i og for sig stor tilfredshed i socialistisk folkeparti i anledning af, at forslaget har gennemgået denne renovering. Jeg må sige til dem, som er modstandere af karensdagenes totale afskaffelse, at det er et udtryk for snæversyn, hvis man er bange for øgede sygedage på grund af karensdagenes bortfald. Så tænker man efter min opfattelse ikke i samfundsbaner, men i finanslovsbaner, og det er for snævre baner at tænke i, når det er Danmarks ressourcer, der skal vurderes.

Hr. Robert Christensen gik så vidt, at han antydede, at vi kunne gå den modsatte vej og indføre karensdage også for dem, der i dag ikke har det. Jeg må sige: ja, vi kunne